

Θαυμαστή μαρτυρία: είδαμε τον Άγιο Σπυρίδωνα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

(Αυτή είναι η εικόνα του Αγίου Σπυρίδωνα που μου έδωσε η γυναίκα που ήρθε στο μαγαζί μας και την οποία φυλάω ακόμη)

Το περιστατικό που περιγράφω και συμφωνεί και ο σύζυγος μου, ήταν η απαρχή για να ανοίξουμε τις καρδιές μας και να πιστέψουμε πραγματικά στον Θεό, γιατί μέχρι τότε, μόνο αρνητική κριτική ασκούσαμε στους λειτουργούς του Θεού. Ο δε σύζυγος μου υπεράσπιζε ακόμα και την

άποψη ότι Θεός δεν υπάρχει. Ήταν ένα γεγονός που μας επιβεβαίωσε πόσο άδικο είχαμε, πόσο λάθος κάναμε και μας άνοιξε τα μάτια ώστε να μπορέσουμε να δούμε τον αληθινό δρόμο, τον δρόμο του Θεού.

«Ο γιός μας ο Σωτήρης γεννήθηκε στις 19 Σεπτεμβρίου 1994. Είχα αποφασίσει όταν το παιδί μου συμπληρώσει σαράντα μέρες ζωής να το πάω σε εκκλησία για να πάρει την ευχή, όπως συνηθίζεται, μετά και από τις παραινέσεις των άμεσα συγγενών μας.

Δεν το πήγα την ημέρα που σαράντισε, αλλά την επομένη ημέρα που ήταν Κυριακή στις 30 Οκτωβρίου 1994. Όμως, σαν αμελείς και αφελείς άνθρωποι που είμαστε, την ημέρα εκείνη ναι μεν ξύπνησα στις 7:00 η ώρα το πρωί για να το ταΐσω, αλλά μετά ξάπλωσα ξανά και μας πήρε ο ύπνος. Έτσι, σηκωθήκαμε αργότερα με τον σύζυγο μου και ετοιμαστήκαμε με την άνεση μας να πάμε στην εκκλησία. Όταν πήγαμε στην πρώτη εκκλησία, η Θεία Λειτουργία είχε τελειώσει και δεν υπήρχε κανένας Ιερέας να δώσει την ευχή στο παιδί. Φύγαμε και πήγαμε σε άλλη εκκλησία. Επισκεφτήκαμε τις εκκλησίες που γνωρίζαμε στους Δήμους, Περιστερίου, Χαϊδαρίου και Αιγάλεω, Άλλες εκκλησίες ήταν κλειστές και άλλες που “ήταν ανοικτές, είχαν φύγει οι Ιερείς. Εγώ όμως επέμενα και έλεγα στον άντρα μου ότι «Σήμερα, Κυριακή θα πρέπει να πάρει την ευχή». Καταλήξαμε περίπου στις δυο (2:00) η ώρα το μεσημέρι έξω από τον Ιερό ναό του Άγιου Σπυρίδωνα στο Αιγάλεω. Ο σύζυγος μου έλεγε να παρατήσουμε την προσπάθεια και να πάμε την άλλη ημέρα να πάρουμε ευχή, όμως εγώ επέμενα. Είδα την πόρτα της εκκλησίας μισάνοικτη και του είπα ότι «αυτή θα ήταν η τελευταία μας προσπάθεια». Έτσι μπήκαμε μέσα στον Ιερό Ναό, εγώ με το παιδί μου στην αγκαλιά και ο άντρας μου.

Ο πολυέλαιος μπροστά από την ωραία πύλη του Ιερού ήταν ηλεκτροφωτισμένος. Ένας Ιερέας καθόταν στα πίσω στασίδια των γυναικών (σήμερα τα στασίδια έχουν αντικατασταθεί με καρέκλες). Ήταν μεγάλος σε ηλικία και επειδή δεν ήθελα να τον ενοχλήσω και να τον κουράσω, πήγα στο γραφείο των Ιερέων που ευρίσκετε εντός της εκκλησίας, σε διαμορφωμένο χώρο, για να βρω κάποιον άλλο Ιερέα να δώσει την ευχή. Στα γραφεία δεν υπήρχε κανένας. Κοίταξα σε όλη την εκκλησία και δεν υπήρχε άλλος άνθρωπος, ούτε η νεοκόρος.

Τότε, ο μοναδικός ηλικιωμένος Ιερέας όπως καθόταν γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος μας και μας ρώτησε: «Τι θέλετε;». «Πατέρα», του είπα, «θέλω να σαραντίσω το παιδί μου, αλλά αργήσαμε σήμερα». «Εγώ θα το κάνω», είπε και σηκώθηκε όρθιος. Τότε είδαμε έναν άνθρωπο ψηλό, ηλικιωμένο, με κάτασπρα γένια και μαλλιά, φορώντας άσπρα ράσα. Ερχόταν αργά προς εμάς, όχι επειδή ήταν ηλικιωμένος, αλλά επειδή ήταν πολύ γαλήνιος, Πήρε το παιδί στα χέρια του και αυτό χάθηκε μέσα στην αγκαλιά του. Είπε τις ευχές απ' έξω, χωρίς να διαβάσει τίποτα και το πήγε να το περάσει από το Ιερό του ναού.

Μπήκε από την κεντρική Ιερά πύλη του Ιερού και βγήκε από την πλαϊνή αριστερή πόρτα. Ήρθε προς το μέρος μας, μου έδωσε το παιδί και είπε τρεις ευχές, όχι όμως «να σας ζήσει», αλλά πολύ συγκεκριμένες ευχές που αφορούσαν το μέλλον του παιδιού, τις οποίες όμως επειδή δεν είχαμε δείξει την απαραίτητη προσοχή, δεν θυμόμαστε μέχρι σήμερα, ούτε εγώ, ούτε ο άντρας μου. Πήραμε το παιδί πανευτυχείς που μπορέσαμε να το σαραντίσουμε και αδαείς καθώς ήμασταν φύγαμε.

Μετά από αρκετό καιρό, ήρθε στο μαγαζί που έχουμε στο Αιγάλεω και εργαζόμαστε σ' αυτό, ένας επίτροπος του συγκεκριμένου Ιερού ναού. Πιάσαμε την συζήτηση και του είπαμε ότι «έχετε έναν πολύ καλό Ιερέα στον ναό σας» και αρχίσαμε να περιγράφουμε τον Ιερέα που νομίσαμε ότι είχαμε δει. «Δεν έχουμε κάποιον Ιερέα που να είναι έτσι», μας απάντησε. Μετά μας ρώτησε «Μήπως εννοείτε τον πατέρα ...;» (δεν θυμόμαστε το όνομα του),. «Όχι», απαντήσαμε. «Τον πατέρα ... τον γνωρίζουμε. Δεν ήταν αυτός». Όταν δε του είπαμε ότι φορούσε λευκά ράσα, δάκρυσε

λέγοντας μας ότι ένας παπάς απλός δεν φοράει λευκά ράσα παρά μόνο σε κάποιες ιδιαίτερες περιστάσεις. Επίσης μας είπε ότι η εκκλησία αυτή την ώρα της ημέρας είναι κλειστή, γιατί όλοι ξεκουράζονται από την πρωινή Θεία Λειτουργία και πηγαίνουν στην εκκλησία αργότερα το απόγευμα. «Μόνο ο Χριστός και οι Άγιοι έχουν δικαίωμα να φορούν λευκά ράσα, γι' αυτό να προσεύχεστε και να ευχαριστείτε τον Θεό», ήταν τα λόγια του και έφυγε.

Τότε σκεφτήκαμε ότι άμεσα μία από τις επόμενες ημέρες θα πρέπει να επισκεφτούμε τους Ιερείς της εκκλησίας και να δούμε ποιος πραγματικά Ιερέας ήταν. Πριν προλάβουμε να πάμε, ήρθε στο μαγαζί μας, μια γυναίκα, η οποία δεν είχε έρθει ποτέ, ούτε και ξαναήρθε από τότε. Μίλαγε συνέχεια, δεν μπορούσε κανείς να την σταματήσει. (Σημειωτέον εντός του μαγαζιού υπήρχαν και άλλοι πελάτες). Παρατήρησε μια μικρή εικονίτσα του αγίου Εφραίμ, που μας είχαν δώσει και την είχαμε αναρτήσει σε εμφανές σημείο και μας είπε «Α!, ξέρετε και τον άγιο Εφραίμ; Πάρτε μια εικονίτσα» μας είπε». Και πριν προλάβω να πω οτιδήποτε, έπιασε το χέρι μου και έβαλε στην παλάμη μου μια μικρή εικόνα. Την κοίταξα. Ήταν η εικόνα του Αγίου Σπυρίδωνα. Περίμενα να φύγει η άγνωστη γυναίκα και οι υπόλοιποι πελάτες και ρώτησα τον άντρα μου: «Θυμάσαι τον Πατέρα που μας σαραντίσε τον Σωτήρη μας;». «Ναι», μου απάντησε. «Θυμάσαι πώς ήταν ακριβώς;». «Ναι», μου απάντησε ξανά. «Για κοίτα αυτή την εικόνα», του είπα δείχνοντας του την εικόνα του Αγίου. «Ναι», ρου είπε ενθουσιασμένος, «αυτός είναι».

Πήγαμε λοιπόν στην εκκλησία του Αγίου Σπυρίδωνα, είδαμε πάλι τον Άγιο Σπυρίδωνα σε

μεγάλη εικόνα. Ήταν ο ίδιος ο άγιος που είχαμε συναντήσει. Το αναφέραμε στους Ιερείς το θαυμαστό αυτό γεγονός. Το έμαθαν και οι υπεύθυνοι της Ιεράς Μητρόπολης Νικαίας, όπου ανήκει η εκκλησία.

Κάποια Κυριακή, στον συγκεκριμένο ναό, κατά την διάρκεια της Θείας Λειτουργίας, ένας Ιερέας στο κήρυγμα του περιέγραψε το θαυμαστό

περιστατικό της εμφάνισης του Αγίου Σπυρίδωνα, μη αναφέροντας βέβαια ονόματα, λέγοντας στους πιστούς ότι και στις μέρες μας γίνονται θαύματα, αρκεί να ανοίξουμε τα μάτια μας και την ψυχή μας. Και πραγματικά, έχει απόλυτο δίκιο. Αν ανοίξουμε την καρδιά μας και ζητήσουμε πραγματικά από τον Θεό να έρθει στην ζωή μας, τότε αυτός θα μας βοηθήσει σε κάθε βήμα μας, σε κάθε στιγμή της ζωής μας. Μέχρι σήμερα που γράφω αυτές τις γραμμές ο γιός μας έχει συμπληρώσει τα δεκατέσσερα έτη, έχει μεγαλώσει πάρα πολύ όμορφα, ήρεμα προσφέροντας μας πάντα ευτυχία και χαρά που τον έχουμε κοντά μας. Ο Θεός να του δίνει πάντα φώτιση!»

Εγώ και ο σύζυγος μου θέλαμε να καταθέσουμε την δική μας μαρτυρία που αφορά ένα από τα θαύματα που γίνονται ακόμα και στις μέρες μας!

Η συγκεκριμένη Εκκλησία, εορτάζει την μνήμη του Αγίου Σπυρίδωνα στις 12 Δεκεμβρίου

Αιγάλεω 10 Απριλίου 2009 Η μητέρα: Αρχοντούλα Φ. Ο πατέρας: Γρηγόριος Φ.

Πηγή:apantaortodoxias.blogspot.gr